kangeste hakkasid lõhkama, ja Rias ühheb tiggedad sojad tõbbed siggitama, mis peagi Talilinna ullatasid. Liñ olli innimessi täis, sõawägge ja põggenejaid, kes sõa eest senna warjule ollid läinud. Heinaku esimesel päwal tullid sannumed, et Wiljandi ning Karkusse kihhelkonnas katk jo mõllamas olli; agga ei muud warrumist selle wasto noutud, muud kui et seältinnimessi ennam ei lastud liñna sisse tulla, agga ikka weel neil sedda lubba olli, kolm wersta liñnast ärra, Kristindalisse omma koormattega tulla, kuhho siis liñna innimesed wäljaläksid marahwa kaupa — ning ka katko, ennesele ostma. Pärrast kelati kül hopis ärra, nisugguse kohha rahwaga, kus jo katk likumas, kimber käimast. Agga mis se nüüd ennam aitis! Jubba katk olli liñna sisse wetud. Sest olli ka paljo süüd, et kui jo katk ennast Talliñnas hakkas näitma, ei siiski sedda weel tahhetud uskuda ei katkotõbbised terwedest ärralahhutada, egga need maiad, kus haigid sees, kinni panna. Esimenne, kes Talliñnas muhhokatko hakkas põddema, olli üks sakssa naesterahwas Harjo ulitsas. Seält maiast katk iddanes wälja ja läks külle keige liñna ja Ma. Agga wast kaks näddalat pärrast sedda hakkati wähhä kartma ja kästi neid, kel muhk külles olnud ehk kes äkkitselt surnud, ühhe isse surnotekkiga mahhawia. Andsid ka liñna kirriko õppetajad sedda head nõu, et kohtopolest monni neist saaks wäljaarwatud, kes katkotõbbiste haigede peät peaks käima ja neid mahhamatma, kui ärrasurriwad. Agga seddagi head nou ei woetud mitte kuulda, kunni parras warropiddamisse ja tõbbe rammitamisse aeg olli ülleläinud.

Se olli siis Talliñnas katko hakkatus ja wõttis ta peagi wägga woimust. Sedda ka sest arwata, et leikoku 23 päwast, kunni Paastoku 6mast päwast sadik, polle mitte üht ainust last Talliñna Niggola koggodusses ristitud, egga uest aastast sadik, surnuid ennam kirja üllespandud. Ei olnud ennam pusärki egga surnokandjaid sadawal. Mitmes maias ollid keik toad ja kambrid surnuid täis, agga korjajat ei olnud keddagi. Keik armastusse ja halledusse tundmised ja likumised läksid wimaks tui-